

SV. VINCENC Z PAULA,
APOŠTOL LÁSKY K BLIŽNÍMU.

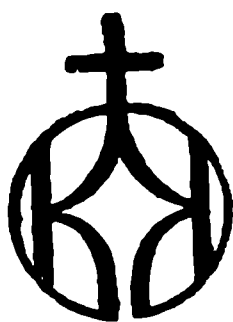
NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

**S V. V I N C E N C Z P A U L A ,
A P O Š T O L L Á S K Y K B L I Ž N Í M U .**

DNE 19. ČERVENCE.

*** 1576**

† 1660

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1933.

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«
N A P S A L V Á C L A V K R O N U S .

SEŠIT 2.

S V. V I N C E N C Z P A U L A ,
A P O Š T O L L Á S K Y K B L I Ž N Í M U .

Podnes jest v jihozápadní Francii viděti vesničany, mající tvář výraznou a dobráckou, oči hluboké a nadmíru bystré, ústa malá a podivně sevřená. Tak ve svém mužném věku vypadal sv. Vincenc à Paulo, který v těch končinách se 24. dubna 1576 narodil a jenž na celém světě uznáván je za duchovního správce nad obyčej vynikajícího, za přítele všech ubožáků prozíravého a důmyslného a za muže své doby vskutku velikého.

Rodiče jeho byli tak chudí, že dobytek musili prodati, aby umožnili mu studie. R. 1600 byl Vincenc vysvěcen na kněze. Otec mu však brzy potom zemřel. V tu dobu jakýsi příznivec odkázal mu všecko své jmění. Vincenc staraje se o to dědictví, vydal se po moři lodí do Narbonu. Lod' však přepadena byla loupežníky, kteří ho odvlékli do otroctví v Turecku. Tam zakusil Vincenc mnoho útrap, ale přes to přesvědčivým a tklivým horováním o křesťanství dosáhl toho, že poslední jeho pán i jeho manželka stavše se křesťany, dopomohli mu k svobodě a k návratu do Francie.

Vincenc octnuv se po dvouletém hrozném utrpení ve vlasti, seznámil se v Avignonu s papežským legátem, s nímž se pak odebral do Říma. Zde načerpav na posvátných místech apoštolského nadšení, osvědčil ctnosti svoje tak, že dokonce bylo mu svěřeno tajné poselství ke králi Jindřichu IV. do Paříže, kde zakrátko dobyl si takové přízně, že královna Marketa ustanovila ho svým almužníkem.

V tu dobu však dopustil naň Bůh zase velké utrpení. Jakýsi jeho krajan, s nímž bydlil, ho nařkl, že mu ukradl značnou sumu peněz. Vincenc připraven byv o dobrou pověst, trpělivě křivdu tu nesl. Později však nevina jeho vyšla najevo.

Poté stal se Vincenc farářem v Clichy u Paříže, kde pomocí dobrodinců vystavěl nový farní chrám a tamní osadu velmi zvelebil. Hrabě Gondy seznav ušlechtilou jeho snaživost, pohnul ho mocnými svými prosbami, že Vincenc zřekl se fary a stal se vychovatelem jeho dětí.

Nový úřad zastával velmi svědomitě a mimo to měl dobrý vliv na celou hraběcí rodinu i její služebnictvo. Apoštolská horlivost však přiměla ho též k tomu, že v širém svém okolí konal se zdarem lidové misie. Zejména o farnost chatillonskou získal si zásluhu. Osada ta nemajíc 40 roků řádného faráře, byla v nejhlubším náboženském a mravním úpadku. Vincenc s velikým úsilím zavedl tam zase pořádek. — Bylo opravdu ku podivu, jak dovedl všude obracet za-

tvrzele hříšníky a zaryté jinověrce na pravou víru a jak dovedl všude nadchnouti a sjednotiti muže i ženy k tomu, aby si vzali za úkol starati se horlivě a účelně o mládež opuštěnou, o nemocné a o chud'asy, k nimž především obra- cel svou pozornost.

Na popud hraběte Gondyho odebral se Vincenc do Marseillu, kde počal choditi mezi galejníky. Byli to zločinci, kteří byli odsouzeni k nucené práci na korábech. Vincenc se nemálo zhrozil nad tím, že ubožáci ti žijí hůře než dobytek. Ujímaje se jich otcovsky, přilepšoval jim seč byl a nakonec dosáhl toho, že je naklonil ke křesťanskému životu. Nejvíce však dílu jeho zde prospělo, když se odhodlal za jistého galejníka, který byl otcem 3 dětí, zbytek trestu sám odpýkati. Když pak k tomu došlo, galejníci přilnuli k němu za ten šlechetný čin láskou nevýslovnou. Velitel galejí, hrabě Gondy, dovědév se o tom, vymohl na králi Ludvíku XIII., že byly pak pro galejníky založeny žaláře a nemocnice, a že Vincenc stal se jejich vrchním dozorcem.

Potom odebral se Vincenc do Paříže. Zastaviv se na cestě v městě Makoně, dal popud k tomu, že tamní městská rada podle jeho návodu věnovala pak soustavnou pozornost domácí chudině. V Paříži vešel ve styky se sv. Františkem Saleským a se sv. Františkou Chantalskou, kteří byli právě spolu založili řeholní družinu sester Navštívení Panny Marie. Styky ty měly ten výsledek, že Vincenc převzal vrchní správu této ře-

hole ve Francii. Zastával ji 38 roků s velikým zdarem, maje zejména velikou péči o její ústav u sv. Maří Magdaleny, který byl útočištěm kajících padlých ženštin.

R. 1625 založil Vincenc pomocí hraběnky Gondyové řeholní družinu kněží misionářů, kteří obdrževše zakrátko chrám u sv. Lazara v Paříži, jsou nazýváni od té doby jménem lazaristé. Řeholi té vytkl především za úkol konati misie na venkově a zřizovati všude bratrstva lásky k bližnímu.

U sv. Lazara dovedl Vincenc družinu kněží misionářů na vrchol slávy. Konala se tam soustavně duchovní cvičení pro všechny stavy a mimo to též časté porady duchovenstva za účelem povznesení náboženského a mravního života ve všech vrstvách lidových. — Vincenc hoře láskou k církvi, založil dle nařízení sněmu tridentského tam také vzorný seminář k výchově bohoslovců, neboť byl přesvědčen o tom, že pouze zbožné kněžstvo jest s to zachrániti lidstvo od záhuby časné i věčné. Mnozí biskupové francouzští a italští jdouce za příkladem Vincencovým, zřizovali pak ve svých diecésích semináře, jejichž správu vedli všude lazaristé.

Nemalé důležitosti nabyla též řeholní družina dcer křesťanské lásky, která jest rozšířena dnes po celém křesťanském světě. Vincenc založiv ji, zmínil se o ní těmito slovy: »Dcerám křesťanské lásky budou nemocnice náhradou za kláštery, místo soukromých kaplí budou míti

farní chrámy, v klášterních kobkách bydleti nebudou, nýbrž někde u dobrých lidí a ulicemi městskými budou pilně choditi, ohlížejíce se po těch, kteří potřebují pomoci.«

Vincenc obrátil též zřetel k hlavní pařížské nemocnici, nazvané »Hotel-Dieu«. Také tam ve skutek uvedl křesťanskou lásku k bližnímu s takovým zdarem, že ústav ten pak slynul pověstí nejlepší. Paní ze vznešených rodů přičiněním jeho posluhovaly tam nemocným s obětovností velikou.

Dlužno též podotknouti, že Vincenc založil také dům křesťanské lásky, ústav k záchraně nalezenců, útulnu pro děti slabomyslné, polepšovnu pro mládež zpustlou, chorobinec pro sestárle řemeslníky, velký chudobinec a učitelský ústav ženský. Byl to první ústav k výchově učitelů na světě.

Maje však na paměti, že všude jest třeba lidem pomáhati a nesmrtelné jejich duše získávati, poslal lazaristy a dcery křesťanské lásky na misie do Italie, Irska, Tunisu a do Alžíru.

Za občanské války, která r. 1649 a 1652 zuřila ve Francii, lazaristé a dcery křesťanské lásky, vedeni jsouce svým zakladatelem, osvědčili se na bojišti skvěle. Vincenc byl pak za svoje zásluhy jmenován státním radou. V době poválečné staral se Vincenc o zpustošené kraje své vlasti a o hladovějící krajany tou měrou, že byl úředně nazván »otcem vlasti«. Sám na sebe jsa

přísný a na své bližní nadmíru laskavý, radil na setkání každému, aby ujímal se trpících lidí. v nichž má viděti Krista, který řekl: »Pojďte. požehnání Otce mého, vládněte královstvím připraveným vám od ustanovení světa, neboť jsem lačněl, a dali jste mi jísti, žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem jsem byl, a přijali jste mne. nahý jsem byl, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne, v žaláři jsem byl, a přišli jste ke mně.« (Mat. 25, 343—36.)

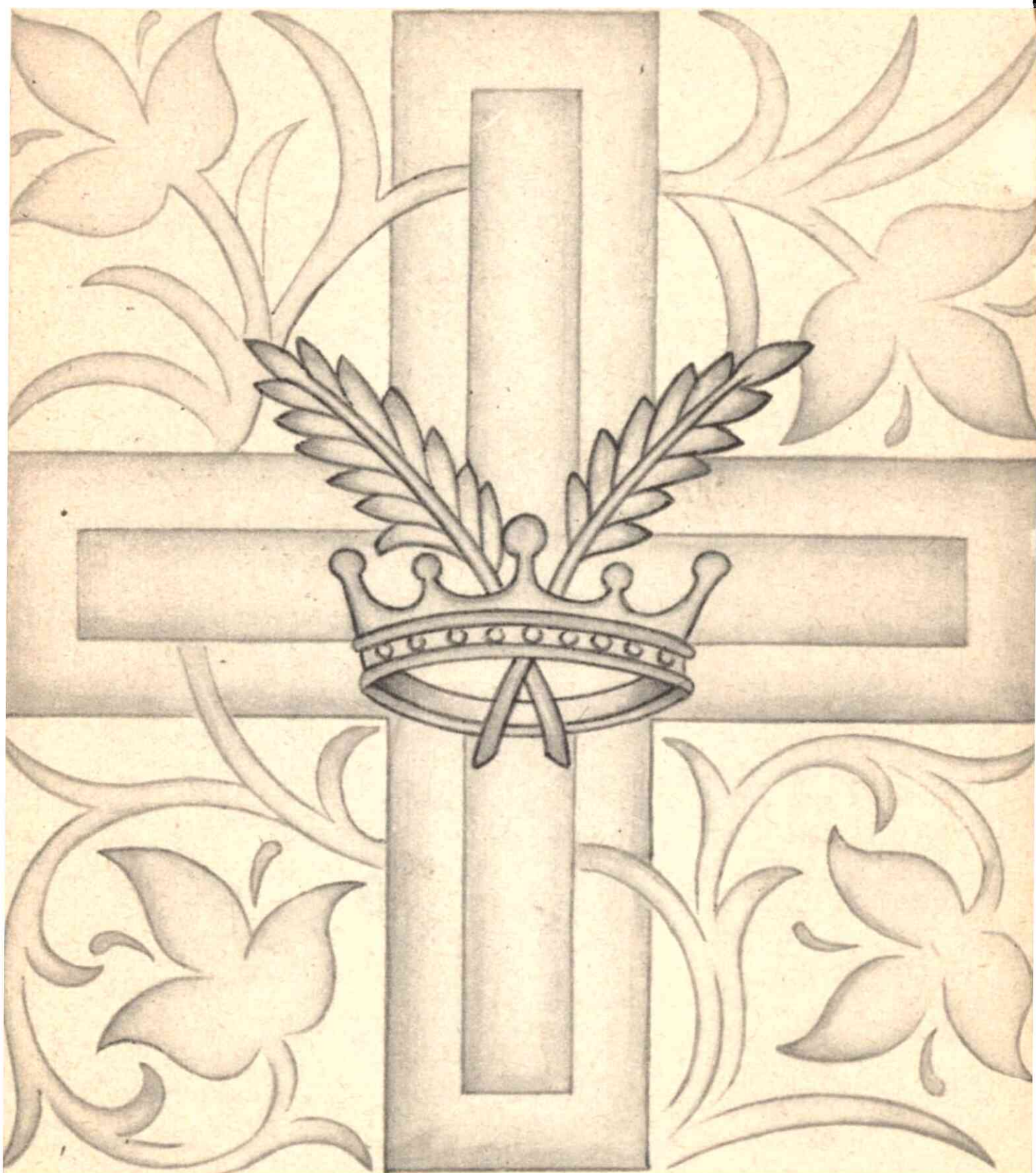
Vincenc jsa 85 roků stár, zesnul v Pánu 27. září r. 1660. Tělo jeho jest pochováno v kostele u sv. Lazara v Paříži. R. 1737 byl prohlášen za svatého.

VEŠKERÁ PRAVA VYHRAZENA

**Nihil obstat. Dr. J. Beran, censor. Imprimatur. Dr. Th. Opatrný
Vicarius generalis. Pragae, die 22. Februarii 1933**

N.: 1906.

B O J O V N Í C I B O Ž

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S

S E Š I T 2

C E N A 50 H A L